

0 trecere prin primejdie...

***

Mama: – Fiule, caut un om. L-ai văzut?

Eu: – Doar m-ai născut... Uită-te bine și... vezi!

Mama: – Ca să te nasc, n-am consultat avocatul!

Eu: – Nici Isus n-a avut avocat și tot l-au condamnat!

Mama: – Uf! Cine și-a pierdut curajul, nu mai poate pierde nimic...

Eu: – Nu-i lipsă de curaj, mamă! Nu știu să muncesc... pământul! Mă fac marinar!

Mama: – Mai bine te faci haiduc...

Eu: – Mda, haiduc de Sahara... Fără codru! Nu-mi trebuie frați...

Mama: – Fiule, nu poți să faci gogoși fără făină! Nici nu-i bine să-ți tâlhărești propriul suflet!

Eu: – Eh! Cum să nu! Cei care au ca medic de familie un veterinar, pot...

Mama: – Aceia invidiază și urăsc, este felul lor de-a admira!

Eu: – Bine că murim mamă, ar fi lumea plină de admiratori! Oricum, trăim și murim... "caotici"!

Mama: – Fiule, nu uita, istoria ta nu e destinul tău! Nu se fac fapte bune, din motive greșite! Pentru același destin poți avea... o altă istorie! Mai frumoasă...

Eu: – Poate... Deh! Noi oamenii avem umorul ființelor... triste!

Mama: – Copile, îți las moștenire o mare lipsă de... mândrie. De fapt, când nu există mândrie, ai primit moștenirea Cerului... Accept-o, fără a merge la notar! Nu se eliberează certificat

de moștenitor, tu nu poți transmite moștenirea, dar vei avea liniște, caracter și vedere bună! Vezi drept! Dintre acestea mai poți lăsa moștenire... Fără să vrei! Când mândria te-a cuprins și te biruiește, întristează-te! Dacă poți, te vei bucura apoi! Vei începe să-L iubești pe Dumnezeu... Gândește-te că ți-a trimis ispita mândriei ca să-ți dea șansa să te unești și mai mult cu El. Pe El nu te poți mânia! Rezolvare... Apoi soarele va răsări și vei vedea Cerul tău!

Eu: – Pare simplu, dar mi-e greu! Îmi este greu astăzi... Sunt prea căzut spiritual, ca să-mi țin crucea în mână... Pentru a-mi repara interiorul, trebuie să câștig lupta din exterior... Am mândria aceasta! Știi, mamă, cum se poate câștiga o luptă care nu a început? Iar aflarea adevărului este o trecere prin primejdie... Ca și mândria...

Mama: – Imaginându-ți că s-ar putea să-ți fie mâine greu, îți va fi mai puțin... Mai puțin greu, ar putea fi și mai ușor de suportat. Depinde de mândria imaginată. Mândriilor imaginate le vor putea veni și mândrii neimaginabile... Mândriile, de orice fel, pot fi obsesii... Antrenându-ți imaginația, îți așezi mândria la locul convenit... sufletului tău. Vei avea mândrii imaginate. Esențială, pentru a trăi, este antrenarea mândriilor imaginate. Spre micșorare! Antrenor ai... Antrenorul emerit este Dumnezeu! Și-apoi, dacă nu poți să-ți dai vieții un scop, dă-i, măcar, clipei unul! Suma clipelor trăite cu scop se numește Devenire.

Eu: – M-ai convins, mamă! N-o să arunc (niciodată!) primul piatra. Știu de ce... A doua oară, da! Sigur! Mi-s rațional... Vreau să știu cu precizie direcția! Care direcție? Nu pot să răspund, dar stima mea este enormă, pentru că-mi pun întrebarea! Deh, mai e mândrie... Știi, există raționamente care, atunci când cad, nu se mai ridică! Se târăsc pe fundamente (solide!) regăsite în răspunsuri... prea conștiente. Deși numai adevărul spiritual este absolut, perfect logic, rațional și conform realității exterioare și interioare omului...

Mama: – Fiule, în suflet purtăm cruci. Mai multe sau mai puține... Când te apasă pe piept ceva nevăzut, poate fi o cruce... Crucea ultimei speranțe moarte! Speranța poate muri ultima, dar iubirea niciodată! Dacă insiști să pui cruce iubirii, n-o face! Vrei să-I pui cruce lui Dumnezeu?! Tot ce știm despre iubire este că iubirea e Totul... Iubirea este plânsul tăcut al lui Dumnezeu... Lacrimile sunt pentru oameni. Eventual, fă o cruce din lacrimi! Apoi, scapi de mândria care ți-a mai rămas. Și de egoismul ei!

***

Final.

Mama a avut ultimul cuvânt. Fără să consulte avocatul... Odată ce m-a învățat să-mi placă zborul, nu mai vreau să mă târăsc... De la ea am aflat că singura certitudine e nașterea omului, moartea poate fi o supoziție. Eu crezusem altceva...

***

Tot final.

”– Dumnezeu ia în considerare mai mult smerenia pe care o avem, și mai puțin osteneala pe care o depunem. Dacă avem mândrie, care aduce și căderile, iar noi ne rugăm lui Dumnezeu să ne izbăvească de ele, iar nu de mândrie, și El ne ascultă și ne slobozește de ele, ce folos dobândim? Pentru aceasta Bunul Dumnezeu nu ne ascultă, căci multele căderi ne ajută să ne smerim. De aceea, atunci când Dumnezeu nu ne izbăvește de patimi, trebuie să înțelegem că avem mândrie și va trebui să-L rugăm să ne tămăduiască mai întâi de aceasta, și atunci toate celelalte vor pleca singure.” (Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul – ”Epistole”)

***